



# DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș  
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

## Toate din iubire față de Dumnezeu.

Un secret pentru a deveni bogați în cer  
de Marianus.

(Continuare)

Intr'o scrisoare către o stăriță scrie următoarele: „Prin iubire putem să-l biruim pe Dumnezeu nemărginit și atotputernic. El este față de iubire așa de sensibil, că nu ne poate refuza nimic. Dumnezeu nu va 'ntreba lucrat-am oare mult, dar că făcut-am oare toate din iubire față de El. La buna intenție de dimineață: Toate pentru lauda mai mare a lui Dumnezeu să adaugem totdeauna: Toate din iubire față de Dumnezeu, pentrucă iubirea întrece toate.”

Părintele Paul i-a spus unui țăran, care venea de departe ca să asculte Sf. Slujbă: „Dacă ai putea

vedea ce mare merite ți-ai câștigat prin bună voința D-tale, te-ai mira foarte mult, dar poți în măsură neînchipuită să le mărești pe aceste dacă spui: „Toate din iubire față de Isus!” Unei servitoare părintele Paul de Moll așa i-a grăit: „Totdeauna să-ți trezești intenția bună: Toate din iubire față de Isus, înaintea mâncării, la închiderea unei uși, la culcare, cu un cuvânt la toate ocaziunile. Așa îți vei aduna încontinuu merite pentru cer.”

Intr'o scrisoare către un muncitor a scris: „Un oftat al iubirii are mai mare valoare, decât lumea în-

treagă; lumea va pieri, dar oftatul de iubire în toată veșnicia va rămânea.”

Unei persoane suferinde i-a scris: „Ingerii admiră un act al iubirii între suferințe; un act de iubire în suferințe îngrozește devolul; un act de iubire în suferințe va străluci în tot cerul. Dacă am cunoaște valoarea unui act al iubirii în suferințe, am fi îndurerați că trebuie să trăim chiar numai un moment, fără ca să deșteptăm în noi actul iubirii. Deci fericit e sufletul care în suferințe exercită acte de iubire.”



# Adevărata religie.

România este prin excelență țara contrastelor. Friguri mari iarna, călduri tropicale vara; câmpii și dealuri foarte roditoare la nord și la centru;<sup>1)</sup> la sud mlaștini necultivabile; toate rafinamentele civilizației europene în lumea bună; la fără obiceiurile cele mai primitive.

Caracterul și spiritul Românilor prezintă contraste și mai ciudate. Găsești la noi în țară bărbați însufleșiți de cele mai generoase aspirații, plini de entuziasm și ducând o viață ștearsă și inutilă, bărbați de dați unor ocupații și lăsați în voia unor petreceri care nu sunt în raport cu avântul spiritului lor.

Pe terenul religios contrastele, sau mai bine zis cotrazi- cerile, sunt și mai pronunțate. În România, mai mult ca oriunde, sunt oameni ce nu cred în nimic, alții cu pretenția că toate religiile sunt bune, alții în sfârșit cu ideea ca fiecare să-și facă o religie proprie; cu toate acestea dacă un român oarecare, împins de glasul conștiinței, îmbrățișează religia catolică, cu alte cuvinte, dacă se hotărăște să creadă ceea ce urea, trebuie să fie gata să-i aibă pe toți în contra sa: și pe cei pentru cari toate religiile sunt bune și pe cei cari susțin

ca fiecare să creadă ceea ce urea. Ba încă nu se mulțumesc de a dezaproba și de a muștra fără cruțare pe acela care urmează inspirația sa lăuntrică, ci umplu jurnalele cu protestările cele mai pline de indignare.

Din acest punct de vedere, trebuie să avem curajul de a o spune pe față, Românii au rămas în urmă față de celelalte națiuni civilizate din Europa. Nu trece o săptămână în Germania, sau o zi în Anglia fără ca vre-un nou recrut să între în sânul Bisericii catolice. Ru- dele cele mai de aproape ale convertitului se supără, sau se plâng, dar cui i-ar trece prin gând de a încredința presei necazul sau durerea proprie?

Foarte rău venit ar fi ziaristul indiscret, care ar îndrăzni să divulge tainele căminului.

În România însă procedeul acesta este la ordinea zilei; și unde este argumentul pentru a motiva și justifica un zel atât de indiscret și adesea atât de tăios și jignitor?

Turcii, foștii noștri vecini, pot fi scuzați, până la un oarecare punct, când persecută pe coreligionarii lor cari se lea- pădă de Coran pentru a îmbrățișa Evanghelia. Credința lor neclintită față de Mohamed îi face nedrepti și la nevoie cruzi, față de cei cari dezertează dela dela împlinirea ei. Dar ortodocșii noștri cari urmăresc pe catolici cu insultele lor, sunt tocmai aceia cari calcă toate poruncile bisericii lor.

Ortodocșii cei buni, ortodocșii practicați, nu prea se amestecă în aceste campanii. „Din moment ce ești liber să scrii ceea ce vrei, spunea unul dintre aceștia, asvârlind jurn- ulul, de ce n'ai fi liber și să crezi ceea ce vrei?”

Dar iată încă un exemplu pentru a întări spusele mele. Faptul se petrecea într'o societate aleasă din B. Mai mulți tineri atacau cu violență repu- tația unuia din ai lor, care tre- cuse de curând la calolicism.

„Domnilor, spuse o orto- doxă zeloasă, prezentă la dis- cuție, convertitul acesta prac- tica el înainte religia noastră? — Nu. — Se ducea el la bi- serică? Se împărtășea el de Paști? — Nu. Strângea el bani pentru săraci? Se ducea să vază pe săraci la ei acasă? — Nu. — Ei bine, acum el face toate aceste lucruri; dar D-voastră, Domnilor, le faceți? — Sigur că nu, răspunseră toți într'un glas și murind de răs. — Atunci, adăugă ea, e păcat că nu vă faceți catolici și voi. Aș prefera să vă văd catolici buni decât ortodocși răi.”

Nu noi vă persecutăm, spun unii ortodocși, ci voi înși-vă. Persecuția este în însuși sânul catolicismului. Uitați-vă la Pa- pa! Cine l-a destituit din sta- tul lui? <sup>1)</sup> N'a fost cumva o

1) O carte de geografie tipărită în Germania și răspândită în școli spune că țărilor cele mai roditoare din Eu- ropa sunt cele din apropierea Carpa- ților și care se întind între Tisa și Dunărea de jos.

1) Puterea temporală a Papilor se urcă la 12 veacuri de existență. Ea a fost constituită la 755 prin darul lui Pepin cel Scurt către Papa Ștefan II din Romania, Exarhatul Ravenei și Pentapola. Carol cel Mare, fiul lui Pe- pin cel Scurt a reînnoit la 775 donația făcută de către tatăl său. Papii, suve-

națiune catolică? Și cine a expulsat din propria lor patrie pe atâția călugări și călugărițe? Nu tot o țară catolică? Din potrivă, priviți biserica noastră ortodoxă, priviți chiar biserica protestantă, și vedeți de câtă liniște și de câtă pace se bucură! Au străbătut veacuri întregi de liniște absolută.

Nu eu voi răspunde la aceasta, ci voi lăsa cuvântul lui Isus Cristos însuși: „Aduceți-vă aminte de cuvântul, care l-am zis vouă: nu este sluga mai mare de cât domnul său. De m'au prigonit pe mine și pe voi vă vor prigoni.” (Ioan XV, 20) „Acestea le-am grăit vouă ca să aveți întru mine pace. În lume scârbă veți avea; ci îndrăzniți: eu am biruit lumea.” (Ioan: XVI, 33) „Fericii cei prigoniți pentru dreptate, căci acelora este împărăția cerurilor. Fericii sunteți când vă vor ocări pe voi și vă vor prigoni și mințind vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră pentru mine. Bucurați-vă și vă veseliți, căci plata voastră multă este în ceruri (Matei: V, 10-12).

Într'alt loc, Isus Cristos prevestește că prigonirea va ținea până la sfârșitul veacurilor, rari legitimi în statele lor, dispuseră de veniturile lor timp de veacuri îndelungate pentru a sprijini operele mari ale catolicismului: misiuni îndepărtate, construcții de biserici, de mănăstiri, de spitale, daruri generoase în cazuri de calamități: publice etc. etc..

Această putere temporală deveni în secolul trecut obiectul lăcomiei regelui Italiei Victor Emanuel II. Cu ajutorul trupelor revoluționare ale lui Garibaldi, pe când Franța era în război cu Prusia la 1870, îl deposedă pe Papa Piu al IX-lea de statele lui.

iar Sfântul Ioan, proorocul vremurilor din urmă, compară lupta în contra Bisericii cu un puhoi revărsat, ale cărui valuri mereu crescând amenință să cotopească lumea.

De aceea prigonirea nu-i miră pe catolici; din contră pacea și liniștea desăvârșită îi surprinde, pentru că o astfel de pace și liniște este în contradicție cu proorocirea Mântuitorului.

De aici rezultă că însuși faptul de a fi prigonit este un semn caracteristic al religiei adevărate. Semnul acesta, în lipsa altora, ar ajunge singur pentru a recunoaște dintre toate bisericile de pe fața pământului, care este aceea pe care Apostolul Pavel o numește „Mireasa lui Cristos.”

Ce frumos a indicat-o Apostolul, cu această denumire! Într'adevăr o mireasă își împarte cu mirele său soarta; în tocmăi ca el este tratată și ea; desprețuită sau respectată, umilită sau prea slăvită ca el.

Ajunge să crezi că Isus Cristos a fost răstignit pentru a crede că Biserica cea adevărată este cea prigonită.

Și de cătră cine a fost răstignit Domnul Cristos? De către păgâni? de cătră idolatri? Da, întrucât spunem în crez „răstignit sub Pilat din Pont”; dar cine l-a dat pe mâna lui Pilat? cine l-a vândut pentru treizeci de arginți? Cine l-a calomniat? cine l-a lovit și l-a băljoconit? Inșiși Evreii, frații lui de neam, aceia pe cari îi hrănise cu învățăturile și-i copleșise cu binefacerile sale.

Spune-vom atunci, împreună cu anumite spirite superficiale: că religia ebraică nu era cea adevărată? Nu, pentru că ne-am pune în contradicție cu cărțile sfinte și chiar cu Isus Cristos.

Religia ebraică era singura adevărată până la venirea Mântuitorului, după cum religia catolică este singura adevărată după venirea lui; dar și într'una ca și în cealaltă găsim oameni ca Irod și Iuda, sfinți și mucenici, prigonitori și prigonii.

Deci drept concluzie vom spune: Există mai multe biserici pe fața pământului. Una singură a fost prigonită dela început și va fi prigonită până la sfârșitul lumii. celelalte „străbat veacuri întregi de liniște absolută.” Care este atunci „Mireasa” Dumnezeului răstignit?

Ana Jurgea-Negrilești. (Români și ortodocși. Iași 1929.)

## Consacrarea bisericii din Someșeni.

Ziua de 29 Septembrie a fost zi mare pentru credincioșii parohiei celei mai mici din județul Satu Mare. Parohia situată pe malul fertil al Someșului, afară de liniile principale ale județului, are puține legături cu comunele din împrejurime. Aceasta împrejurare însă nu împiedecă pe bunii credincioși de acolo, ca să facă totul pentru mărirea lui Dumnezeu. Ce contrast ne prezintă aspectul acestei parohii cu o mână de

credincioși, cu biserică de piatră clădită în 1892, cu casă parohială bună, cu școală corespunzătoare, — față de unele parohii din Maramureș cu populație numeroasă, însă și azi cu vechia bisericuță de lemn, neîncăpătoare, scundă, care nu se poate numi locaș vrednic al Mântuitorului, cu case parohiale neglijate, aproape în ruină, cași cum duhul nimicirii ar ținea serbare pe plaiurile, de altă dată atât de glorioase, — ale acestui pământ istoric. Locuitorii acestei parohii, fără trecut istoric, fără diplome falnice de nemniși, nobilizați însă sufletește de credința în Hristos Domnul, au făcut jertfă și încă jertfă mare atunci, când în aceste zile de mizerie, au adunat suma necesară pentru împodobirea casei Damnului.

Pictura este rezultatul muncii artistului Cadar din Baia Mare (popularul Kicsi bácsi), care timp de 3 luni a muncit din răsuputeri, ca să termine la vreme pictura.

Serviciul consacării a fost săvârșit de Excelența Sa Episcopul Dr. Alexandru Rusu din Baia Mare care a sosit încă în preziua de la reședință.

În cadrele liturghiei arhieresti săvârșită parte în biserică, parte în liber s'a consacrat clădirea bisericii, în altarul căreia s'au așezat moaște și documentul de consacrare iscălit de Episcop și preoții concelebranți și de curatoratul actual. Într-o scurtă predică Excelența Sa arată momentuzitatea moaștelor și a sigiliilor ce se aplică pe piatra altarului.

După terminarea actului consacării, liturghia (dela cetirea Apostolului) continuă în liber, ca să poată participa nu numai localnicii, ci și credincioșii adunați în număr de vre-o 3000 din satele învecinate. Răspunsurile au fost executate de corul credincioșilor din Seini. Predica arhieriască a cuprins totul ce cuprinde concepția noastră creștină și catolică cu privire la viața sufletului. Cuvântul limpede a pătruns adânc inimile credincioșilor învăluiți în căldura dragostei marelui păstor.

După terminarea Liturghiei a urmat banchet la care au luat parte 71 intelectuali mai ales preoți cu familiile lor. S'au rostit și toasturi, cuprinzând dorințe vii spre un viitor mai bun.

Totul a fost frumos și bine. Laudă acelora cari au muncit pentru ca împărăția lui Hristos să se realizeze cu un moment mai repede pe pământ.



## Proces Verbal,

dresat în a 8-a ședință ordinară a Agru-lui, ținută în ziua de 29 Sept. 1935, de față fiind dl. Trifoi Petru președ., dl. Ioan Covaci notar, dl. A. Melnic inv. dir. dl. Perța I. președ. comit. școlar, dl. Ioan Cupșenar, casier, dl. Gh. German preot secretar, dl. v. președ. Lăpușan I. precum și un frumos număr de credincioși.

Program.

1. Tatăl nostru

2. Cuvânt de deschidere, Trifoi P. președ.

3. „Despre ispite” coferință rostită cu multă vervă și priecpere, de Perța I. președ. comitetului școlar. Dsa arată, cum în lumea aceasta nici unul nu putem scăpa de ispite. Dar nu trebuie să descurajăm în lupta contra lor. Căci: fierul în foc se cearcă, iar omul bun în ispite. Invingerea ispitelor o poate face omul care are statornicie în credință. „Toate le pot întru Hristos cel ce mă întărește.

Păr. Gherman mulțumește pentru frumoasa și binesimțita conferință dlui Perța I.

4. Vîno Isuse, cor condus de Trifoi Petru preș.

5. „Pilde și sfaturi” de dl. I. Cupșenar casier, care le și tâlcuește pe înțelesul poporului. Dsa spune între altele: Trei râuri curg în satul nostru: I. Sf. Liturghie, Agru și Vecernia, din care cel puțin câte unul din fiecare casă trebuie să se spele în fiecare Duminecă și sărbătoare ca să guste apa binefăcătoare a derului dzeesc, ce isvorește și curge pe aceste 3. văi.

6. Născătoare.

D. c. m. s.

Președite: TRIFOI PETRU

Secretar: Pr. Gh. GHERMAN



**Citiți și răspândiți**

**„Dumineca”**



Pentru comitet răspunde: Titu Berinde